

Arrest

**nr. 168 730 van 30 mei 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 8 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 maart 2016.

Gelet op de beschikking van 25 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. ALDELHOF *loco* advocaat B. SOENEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd omdat zijn asielrelaas ongelooftwaardig is. In de beslissing wordt o.a. vastgesteld dat zijn problemen geen verband houden met de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag en dat hij onwetend was over zijn reismodaliteiten. Verder kan de actuele veiligheidssituatie in Kiev op geen enkele wijze gekarakteriseerd worden als een uitzonderlijke situatie

die de toekenning van de subsidiaire bescherming zou wettigen op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van de bevindingen van de commissaris-generaal.

De Raad wijst erop dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven.

Verzoeker stelt dat als de vervolgingsvrees effectief niet gerelateerd zou zijn aan het Vluchtelingverdrag dan volstaat deze motivering op zich om een weigering te nemen en dat het dan niet logisch en consequent te noemen is om in lange overwegingen ten gronde te motiveren waarom de problemen van verzoeker als ongeloofwaardig moeten bestempeld worden. De Raad merkt op dat de commissaris-generaal ook heeft onderzocht of verzoeker al dan niet in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door verzoekers opgediste asielrelaas is hij tot de conclusie gekomen dat dit niet het geval is.

Waar verzoeker betoogt dat hij behoort tot een bepaalde sociale groep dient te worden opgemerkt dat hij hiermee voorbij gaat aan het begrip 'sociale groep' zoals verduidelijkt in artikel 48/3, § 4, d) van de vreemdelingenwet. Zo wordt een groep geacht een specifieke sociale groep te vormen als de leden ervan een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan gewijzigd worden, als zij een kenmerk of geloof delen dat dermate fundamenteel is voor hun identiteit of morele identiteit dat van de betrokkenen niet kan geëist worden dat zij dit opgeven en de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd of als de groep, afhankelijk van de omstandigheden in het land van herkomst, als gemeenschappelijk kenmerk seksuele gerichtheid heeft. Verzoeker beantwoordt niet aan deze definitie.

Verzoeker poneert dat hij wel het volledige verloop van de afpersing kon schetsen en hoe hij steeds meer meegezogen werd in de bedreigingen en de afpersing. De Raad wijst erop dat verzoeker als de enige eigenaar en directeur van zijn bedrijven die alles legaal en volgens de wetten wilde doen, niet kon verklaren welke leverancier/bestuurder en welke exportactiviteit aan de oorsprong zou hebben gelegen van zijn problemen met L.

Waar verzoeker aanhaalt dat bepaalde vormelijke elementen zoals een misschrijven van een datum "20914" plots de geloofwaardigheid zou aantasten van dit document, merkt de Raad op dat verzoeker op zijn officiële klacht bij de politie (gewoon handgeschreven en zonder enige vorm van officiële hoofding of ander teken van aangifteformulier) op dezelfde dag twee maal werd gereageerd door de politie bij wijze van twee brieven met praktisch dezelfde inhoud, één ervan met hoofding, de andere zonder en de ene afgestempeld en de andere niet. Dergelijke vaststellingen, naast de datum 20914, ondermijnen de authenticiteit van deze documenten en de geloofwaardigheid van verzoeker zijn asielrelaas. De Raad wijst erop dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Waar verzoeker verwijst naar stuk 2 en 3, merkt de Raad op dat medische attesten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, wat in casu niet het geval is. Daarnaast zijn medische attesten geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn verwondingen opliep.

Verklaringen van familie/kennissen/advocaten (stuk 5, 6, 9 en 10) kunnen de vastgestelde ongeloofwaardigheid niet herstellen. Dergelijke getuigenissen kunnen weliswaar een bijkomend bewijs zijn van de aangehaalde feiten maar volstaan op zich niet als bewijs van zijn beweerde problemen, te meer daar de documenten ten behoeve van verzoeker werden opgesteld en aldus een duidelijk gedongen karakter vertonen zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend.

Stuk 7 en 8 doen geen afbreuk aan de vaststellingen uit de bestreden beslissing en tonen enkel aan dat verzoeker zijn bedrijven heeft overgelaten.

Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoeker zijn asielaanvraag, te ontcrachten.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Een ongeloofwaardig asielaanvraag kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Oekraïne."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 29 februari 2016, voert verzoekende partij aan dat het geheel van haar relaas moet worden gezien nu er veel valabele elementen worden aangereikt. Verzoekende partij licht toe dat zij reeds slachtoffer is geweest van vervolging en dat dit blijkt uit de door haar neergelegde medische documenten. Zij wijst erop dat haar verklaringen overeenkomen met de kwetsuren zoals die worden beschreven in de

medische attesten. Verzoekende partij vervolgt dat erop gewezen moet worden dat uit de notariële akte duidelijk blijkt dat zij haar bedrijf heeft overgelaten doch dat zij dit gedaan heeft zonder vergoeding. Daaruit blijkt duidelijk dat verzoekende partij het slachtoffer is geworden van afpersing. Voorts is verzoekende partij het niet eens met de vaststellingen omtrent de verklaringen van de politie en legt zij uit dat de politie inderdaad twee keer reageerde maar één keer officieel in een brief met hoofding. Verzoekende partij legt op de terechtzitting een aanvullende nota met twee stukken neer: een beëdigde vertaling van het uittreksel van het gemeenschappelijk register van de advocaten van Kiev en een beëdigde vertaling van de dreigementen die verzoekende partij heeft ontvangen in haar mailbox.

In de mate verzoekende partij stelt dat zij reeds voorwerp is geweest van vervolging, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal tot de conclusie komt dat aan verzoekende partij haar relaas en voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof wordt gehecht. Conform artikel 49/3 van de vreemdelingenwet heeft de commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoekende partij bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4, zoals reeds in de beschikking wordt gesteld.

Waar verzoekende partij verder opmerkt dat zij veel valabele elementen heeft aangebracht, kan de Raad slechts vaststellen dat zij niet preciseerd welke valabele elementen de motieven van de bestreden beslissing weerleggen. Zij weerlegt noch ontkracht de volgende gronden van de beschikking: *“Verzoeker poneert dat hij wel het volledige verloop van de afpersing kon schetsen en hoe hij steeds meer meegezogen werd in de bedreigingen en de afpersing. De Raad wijst erop dat verzoeker als de enige eigenaar en directeur van zijn bedrijven die alles legaal en volgens de wetten wilde doen, niet kon verklaren welke leverancier/bestuurder en welke exportactiviteit aan de oorsprong zou hebben gelegen van zijn problemen met L. (...)Waar verzoeker aanhaalt dat bepaalde vormelijke elementen zoals een mischrijven van een datum “20914” plots de geloofwaardigheid zou aantasten van dit document, merkt de Raad op dat verzoeker op zijn officiële klacht bij de politie (gewoon handgeschreven en zonder enige vorm van officiële hoofding of ander teken van aangifteformulier) op dezelfde dag twee maal werd gereageerd door de politie bij wijze van twee brieven met praktisch dezelfde inhoud, één ervan met hoofding, de andere zonder en de ene afgestempeld en de andere niet. Dergelijke vaststellingen, naast de datum 20914, ondermijnen de authenticiteit van deze documenten en de geloofwaardigheid van verzoeker zijn asielrelaas.”* Met haar betoog dat zij het niet eens is met de vaststellingen in de beschikking en de bestreden beslissing omtrent de verklaringen van de politie en dat de politie inderdaad twee keer reageerde maar één keer officieel in een brief met hoofding, komt zij niet verder dan een loutere bewering.

Met haar betoog ter terechtzitting dat zij reeds slachtoffer is geweest van vervolging en dat dit blijkt uit de door haar neergelegde medische documenten en dat zij erop wijst dat haar verklaringen overeenkomen met de kwetsuren zoals die worden beschreven in de medische attesten, zetten voormelde vaststellen niet in een ander daglicht. Bovendien wordt in de beschikking gesteld:

“Waar verzoeker verwijst naar stuk 2 en 3, merkt de Raad op dat medische attesten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, wat in casu niet het geval is. Daarnaast zijn medische attesten geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn verwondingen opliep.” Met haar betoog dat zij reeds slachtoffer is geweest van vervolging en dat dit blijkt uit de door haar neergelegde medische documenten en dat zij erop wijst dat haar verklaringen overeenkomen met de kwetsuren zoals die worden beschreven in de medische attesten, weerlegt zij bovendien de grond uit de beschikking.

Betreffende verzoekende partij haar betoog dat erop gewezen moet worden dat uit de notariële akte duidelijk blijkt dat zij haar bedrijf heeft overgelaten doch dat zij dit gedaan heeft zonder vergoeding en dat daaruit duidelijk blijkt dat zij het slachtoffer is geworden van afpersing, wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat een aantal elementen niet worden betwist: *“Het CGVS erkent wel dat u eigenaar was van de bedrijven Gran Trade en Stone, zoals u met een aantal verklaringen en documenten aantoont (CGVS p. 3-5 + documenten 6-9 & 22), en dat u deze bedrijven in april en juni 2014 overliet aan iemand anders (zie documenten 13-15 & 17-19). Dat deze overname er zou zijn gekomen nadat u door L.(...) en zijn mannen afgeperst en bedreigd werd zoals u beweert (CGVS p. 8), acht het CGVS evenwel niet aannemelijk.”*

De Raad herhaalt dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven.

De vertaling van het uittreksel van het gemeenschappelijk register van advocaten toont enkel aan dat verzoekende partij een advocaat had, niets meer en niets minder. De vertaling van dreigementen in zijn mailbox kunnen bezwaarlijk als een objectief bewijs worden aangenomen, aangezien dergelijk mailverkeer zonder probleem kan gemaakt worden door eender wie.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Oekraïne.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS